

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Město Sokolov**, Rokycanova 1929, Sokolov, zastoupen JUDr. Václavem Kronďem, advokátem se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4. 9. 2008, č.j. SPR-0278/08-13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4. 9. 2008, č.j. SPR-0278/08-13, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Václava Kronďa, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) ze dne 4. 9. 2008, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu č.j. SPR-0278/08-6 ze dne 13. 3. 2008, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 60 000,- Kč za správní delikt podle ust. § 45 odst. 1 písm. c), d), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětný kamerový systém byl provozován pro Městský úřad Sokolov, nikoliv pro obecní policii, že upozornění pro monitorované osoby nebylo dostatečné, že stanovená doba uchovávání záznamů nebyla přiměřená účelu zpracování a že provozem předmětného kamerového systému dochází k zásahu do práv subjektů údajů.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že Městská policie Sokolov nemá právní subjektivitu, protože zpracovávání osobních údajů je vždy úkonem Města Sokolov. Tato obec pak naplňuje podmínky podle ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Nadto se žalobce snažil minimalizovat zásah do práv subjektů osobních údajů. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a založenou na myslném hodnocení skutkovém i mylném právním názoru žalobce. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v žalobě uvedl, že ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 zákona o ochraně osobních údajů neměla být v projednávané věci vůbec použita. Součástí městského úřadu žalobce je Městská policie Sokolov, která nemá vlastní právní subjektivitu a je zvláštním orgánem žalobce. Proto jsou zcela nesmyslnými úvahy správního orgánu rozdělující subjektivitu žalobce na městský úřad a obecní policii. V obou případech má právní subjektivitu žalobce. Tedy vždy, když obecní policie bude zpracovávat osobní údaje, půjde o právní úkony obce, tedy žalobce. Správcem tedy bud vždy město Sokolov. Pokud by pak platil závěr uvedený v napadeném rozhodnutí, že pokud je správcem obec, nemůže být aplikováno ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, nemohlo by být toto ustanovení aplikováno společně s ust. § 24a a § 24b zákona o obecní policii nikdy. Rozhodujícím kritériem, zda obec, která má zřízenou obecní policii, naplňuje podmínky výjimky ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, tak musí být to, zda účel zpracování osobních údajů obcí naplňuje působnost obecní policie podle § 1 odst. zákona o obecní policii. Nelze dospět ani k závěru, že by obec pro možnost splnění podmínky uvedené v § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů musela nutně mít založenou městskou policii, protože poznámka pod čarou nemá normativní význam. Pokud tedy § 35 odst. 2 zákona o obecní policii obci výslovně svěřuje do její samostatné působnosti i ochranu veřejného pořádku, splňuj i sama obec podmínku podle § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů bez ohledu na to, zda má zřízenou městskou policii. Dále žalobce namítl, že se snažil co nejméně zasahovat do práv subjektů osobních údajů, tedy vhodným způsobem informoval případné snímané osoby o umístění kamerového systému. Shromažďoval osobní údaje pouze v minimální možné míře ke splnění stanoveného účelu a zároveň jen po dobu nezbytně nutnou k naplnění stanoveného účelu, kdy dobu pěti dnů považuje s ohledem na účel za minimálně možnou (s přihlédnutím ke dnům víkendu a případných svátků). V rozhodnutí pak není vůbec zohledněno, že žalobce neprováděl žádné další zpracování osobních údajů, které byly po pěti dnech automaticky ničeny.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně sankcionoval žalobce za to, že zpracovával osobní údaje všech osob pohybujících se v prostorách Městského úřadu Sokolov bez jejich souhlasu a také v rozporu a určeným účelem a nad rozsah nezbytný k naplnění účelu, kterým je ochrana majetku města, zamezení korupce a ochrana osob, dále že uchovával osobní údaje po dobu 5 dnů, která není nezbytná k účelu jejich zpracování, a dále že nesplnil informační povinnost v rozsahu stanoveném v § 11 zákona o ochraně

osobních údajů, tedy neinformoval subjekty údaj, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovávány, kdo a jakým způsobem bude jejich osobní údaje zpracovávat a komu mohou být zpřístupněny, a dále neinformoval subjekty údajů o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů a dalších právech stanovených v § 21 zákona o ochraně osobních údajů, čímž porušil povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) a e), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c), d), e) a f) zákona o ochraně osobních údajů. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce instaloval v prostorách městského úřadu kamerový systém, který byl určen k ochraně majetku žalobce proti vandalismu, zajištění bezpečnosti osob, zamezení korupce a dokumentace jednání úředníků s klienty. Systém tvořily celkem 24 kamery monitorující jak veřejné, tak i neveřejné prostory žalobce a část prostoru před budovou. Kamerový systém pracoval nepřetržitě, ale záznam byl aktivován pouze při detekci pohybu v zorném poli kamery, záznamy byly ukládány po dobu 5 dnů a poté automaticky mazány. Zaměstnanci byli o kamerovém systému informováni na poradách, návštěvníci budovy pak štítky s textem „Prostor je střežen kamerovým systémem“ a s piktoqramem kamery. Záznamy všech osob byly pořizovány bez jejich souhlasu. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 13. 3. 2008 dopěl k závěru, že správcem osobních údajů je žalobce, a nikoliv obecní policie, protože není možné na zpracování osobních údajů použít ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce již v průběhu správního řízení uplatňoval námitku argumentující ustanovením § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů.

Podle § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 se nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti.

V poznámce pod čarou pak zákon výslovně odkazuje též na zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii.

Z norem zákona o obecní policii vyplývá, že obecní policie je orgánem obce, který zřizuje a zrušuje obecní zastupitelstvo obecně závaznou vyhláškou, a že zabezpečuje místní záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce a plní další úkoly, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon. Při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona obecní policie přispívá k ochraně a bezpečnosti osob a majetku, dohlíží na dodržování pravidel občanského soužití, dohlíží na dodržování obecně závazných vyhlášek a nařízení obce, podílí se v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, podílí se na dodržování právních předpisů o ochraně veřejného pořádku a v rozsahu svých povinností a oprávnění stanovených tímto nebo zvláštním zákonem činí opatření k jeho obnovení, podílí se na prevenci kriminality v obci, provádí dohled nad dodržováním čistoty na veřejných prostranstvích v obci, odhaluje přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce, poskytuje za účelem zpracování statistických údajů Ministerstvu vnitra na požádání údaje o obecní policii (viz ust. § 1 a § 2 zákona o obecní policii).

Z těchto skutečností je zřejmé, že obecní policie v rámci svých úkolů bezpochyby zajišťuje veřejný pořádek.

Rovněž tak je zřejmé, že obecní policie nemá vlastní právní subjektivitu, neboť je orgánem obce, a tedy tím, kdo má postavení subjektu, v jehož působnosti a pravomoci je ochrana veřejného pořádku, je obec. To bezesporu vyplývá z ust. § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce tedy nepochybně je správcem, jenž plní úkoly, stanovených zvláštními zákony pro zajištění veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti.

Proto vykonává-li obec činnost, spočívající v zajišťování veřejného pořádku (a to včetně případů, kdy tak činí prostřednictvím obecní policie, jak tomu v projednávané věci je), není žádný důvod vylučovat ji z působnosti ustanovení § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Citovaná norma nestanoví žádné výslovné vynětí obcí z působnosti této normy a neuvádí ani žádné věcné důvody, jež by v případě žalobce k takovému vyloučení vedly. Argumentace žalovaného na str. 5 a 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto směru bezpodstatná, neboť závěr, k němuž žalovaný dospěl, tedy že se nejedná o případ, kdy by bylo možno použít ustanovení § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, z tam prezentovaných úvah nevyplývá.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán postupoval v řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, v rozporu se zákonem, jestliže nepřihlédl k tomu, že na žalobce se vztahuje ust. § 3 odst. 6 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů a že tedy na žalobce nelze použít ust. § 5 odst. 1 a § 11 zákona o ochraně osobních údajů. Pokud mu za porušení těchto norem uložil pokutu, je napadené rozhodnutí v této části nezákonné. Soudu proto nezbylo, než toto rozhodnutí zrušit podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a současně věc vrátil žalovanému podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního k dalšímu řízení.

Pro úplnost soud uvádí, že v dalším řízení, v němž se bude žalovaný zabývat otázkou odpovědnosti žalobce podle ust. § 5 odst. 1 a § 11 zákona o ochraně osobních údajů, znovu posoudí též jeho odpovědnost z hlediska ust. § 5 odst. 2 cit. zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty; náhradu v celkové výši 6800,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Václava Kronkla, advokáta.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpínová